

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΝΑΣΣΟΥΡΕΝΤΙΝ. Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

Ο Ταμερλάνος, ο πανίσχυρος κατακτητής αυτοκράτωρ, σιγά-σιγά κατέκτησε όλη την Άσία κι' ευχαριστημένος γι' αυτό τράβηξε προς την Τουρκία, όπου βασιλευε ο Σουλτάνος Βαγιαζήτ. Τόν νίκησε, τόν έβγαλε μέσα σ' ένα σιδερένιο κλουβί κι' έπειτα αιχμαλώτισε τó μεγαλύτερο μέρος τού στρατού του. Και χωρίς νά χάση καιρό διάταξε νά θανατωθούν οί αιχμάλωτοι. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο γελωτοποιός τού Σουλτάνου, πού περίμενε με μεγάλη άπάθεια τή σειρά του. Ήταν τόσο μεγάλη ή άταραξία του, ώστε ο Ταμερλάνος, από τόν όποιον δέν ξέφευγε τίποτε, τόν κύτταζε μ' έκπληξι. Διέταξε λοιπόν νά τόν φέρουν μπροστά του.

— Ποιός είσαι σύ; τόν ρώτησε.
— Έγώ είμαι ένα μικρό πραγματάκι στην έξουσία τού 'Αλλάχ! ήταν ή άπάντησις τού γελωτοποιού.
— Πώς σε λένε;
— Νασσουρεντίν, γελωτοποιός!
— Τί κάνεις έδω;
— Τί παράξενη έρώτησι! Δέν μ' έχετε καταδικάσει σέ θάνατο; Τόν περιμένω λοιπόν!
— Πώς δέ φοβάσαι τó θάνατο; ρώτησε μ' ένδιαφέρο τώρα ο Ταμερλάνος.
— Μμ... φοβάμαι, μιά νά σάς πώ: Κάποτε ένας θάνατος σύντομος, άξίζει περισσότερο από μιά μεγάλη βασανισμένη ζωή! Κι' έκτός άπ' αυτό, υπάρχει πάντα κ' ή έλπίδα. Ο άτυχος ο άφεντικός μου, πού τακτικά με θασάνιζε, συνήθιζε νά μ' όνομάζει ψύλλο. Και υπάρχει μιά παροιμία γι' αυτό.
— Τί λέει ή παροιμία;
— Λέει ότι «σ υ χ ν ά ο ά ν θ ρ ω π ο ς π ε θ α ι ν ε ι, έ ν ω ο ψ ύ λ λ ο ς σ ώ ζ ε τ α ι!»
— Πήγαινε τότε, κύριε ψύλλε, λέει χαμογελώντας ο Ταμερλάνος, νά σωθής. Φύγε!

Αυτό τó επεισόδιο άλλαξε τή διάθεσι τού Ταμερλάνου σέ τέτοιο σημείο, ώστε έδωκε διαταγή νά παύσουν ή θανατικές έκτελέσεις τών αιχμαλώτων.

Ο Νασσουρεντίν έλεύθερος, αλλά φτωχός σαν τόν 'Ιώβ, γύρισε στην πόλι πού γεννήθηκε και διηγήθηκε τήν ιστορία του.

Γιά πολύν καιρό ήταν ο ήρωας τής ημέρας. Γρήγορα όμως όλόκληρη ή πολιτεία συνταράχθηκε, γιατί μαθεύτηκε πώς ο Ταμερλάνος θά περνούσε από κεί και θά κατέστρεφε τή χώρα, κατά τή συνήθειά του. Μαζεύτηκαν λοιπόν οί έπίσημοι, γιά νά αποφασίσουν τί έπρεπε νά γίνη.

Ο γεροντότερος πήρε τότε τó λόγο και είπε:

— 'Ακούστε, έχω μιά καλή ιδέα: Νά στείλουμε τόν Νασσουρεντίν νά συναντήσει τόν Ταμερλάνο. Μιά φορά ο αυτοκράτωρ δείχθηκε εύσπλαχνικός σ' αυτόν. Ποιός ξέρει λοιπόν, άν και τώρα δέ γίνη τó ίδιο.

Η πρότασις αυτή έγινε δεκτή μ' ένθουσιασμό κι' ά-

μέσως φώναξαν στο συμβούλιο τόν Νασσουρεντίν.

Όταν παρουσιάστηκε ο Νασσουρεντίν κουρελιασμένος, οί έπίσημοι κυττάχτηκαν έκπληκτοι.

— Έτσι δέν μπορούμε νά τόν στείλουμε, μουρμούρισε ένας. Κυττάχτε τά ρούχα του. Έχουν περισσότερες τρύπες παρά ύφασμα! Πρέπει νά τόν ντύσουμε.

Τόν έντυσαν λοιπόν και τώρα έμενε ν' αποφασίσουν τί δώρο έπρεπε νά στείλουν στον αυτοκράτορα.

— Προτείνω, λέει πάλι ο πιό γέρος, νά μη τού στείλουμε ούτε χρυσάφι, ούτε διαμάντια, γιατί άπ' αυτά έχει χορτάσει τó μάτι του. Γι' αυτό προτείνω νά τού στείλουμε ένα από τα προϊόντα τής χώρας μας: ένα καλάθι φρούτα!

Αυτή ή πρότασις έγινε δεκτή.

Κι' ο Νασσουρεντίν, άφου πήρε τó καλάθι με αρκετά σύκα μεγάλα, ανέβηκε πάνω σ' ένα γαϊδουράκι και διευθύθηκε προς τó στρατόπεδο τού Ταμερλάνου.

Μόλις τόν είδε ο αυτοκράτωρ τού είπε:

— Σου είχα πη νά μη μ' ένοχλήσης άλλη φορά!
— Κύριε τού κόσμου, παρακάλεσε ο Νασσουρεντίν, έρχομαι από μιά πόλι κοντινή, δυστυχισμένη! Ίσως αύριο ή πόλις αυτή νά μην υπάρχει. Φαντάζομαι λοιπόν ότι ένα δώρο άπ' αυτήν μπορεί νά σάς κάνη ν' αλλάξετε άπόφασι.
— Τί έχεις στο καλάθι; ρώτησε ο Ταμερλάνος.
— Σύκα, άφέντη μου, σύκα! Τά καλύτερα σύκα τού κόσμου!

— Α, κατάλαβα! φώναξε άγριεμένος ο Ταμερλάνος. Θέλεις νά με ξεγελάσης μ' ένα καλάθι σύκα, έ; Στάσου νά σε μάθω έγώ νά κοροϊδεύης!

Και γυρίζοντας προς τούς σωματοφύλακες του είπε:

— Ξυρίστε του τó κεφάλι.
— Ω κύριε, δέν υπάρχει ανάγκη γι' αυτό!
Και βγάζοντας τó καπέλλο του έδειξε τó κεφάλι του γυμνό, σαν ένα αυγό.

— Τόσο τó καλύτερο! φώναξε ο Ταμερλάνος. Και γυρίζοντας πάλι στη φρουρά του πρόσταξε:

— Πάρτε αυτόν τόν άνθρωπο και ρίχτε του πάνω στο κεφάλι του, όλα τά σύκα ένα-ένα!

Η διαταγή έξετελέσθη και τά σύκα ρίχτηκαν με δύναμι στο κεφάλι τού φτωχού Νασσουρεντίν.

Μά ο Νασσουρεντίν δόξαζε τόν προφήτη Μωάμεθ, κάθε φορά πού ένα σύκο έπεφτε στο κεφάλι του.

Ο Ταμερλάνος παραξενεμένος από τó περιεργο αυτό φέρισμα, διάταξε νά πάψη ο... βομβαρδισμός τού Νασσουρεντίν και τόν ρώτησε γιατί δοξάζει τόν 'Αλλάχ.

— Κύριε, στέναξε ο γελωτοποιός, δοξάζω τόν 'Αλλάχ, γιατί δέν έπραγματοποίησα τήν πρώτη μου έμπνευσι, δηλαδή δέ γέμισα τó καλάθι με πεπόνια, γιατί τώρα δέ θά βρισκόταν τó κεφάλι μου στή θέση του!

Ο Ταμερλάνος άκουστας τήν άπάντησι αυτή γέλασε τόσο, ώστε άφησε τόν Νασσουρεντίν έλεύθερο. Κι' έτσι ο Νασσουρεντίν σώθηκε και μαζύ μ' αυτόν κ' ή πατρίδα του, ή όποία γλύτωσε άπ' τήν καταστροφή, γιά χατήρι τού γελωτοποιού!

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ



Σέ καλό του! Τί ψάχνει νά βρη αυτός ο αστυνομικός κλητήρας τού παληού καλού καιρού;

Ποιόν αναζητεί;

Άσφαλώς τόν κύριο τών ρούχων πού βρίσκονται στην όχθη τού ποταμού. Έναν γεινό άνθρωπο δηλαδή, τού όποιου τó έγκλημα είναι ότι κολιμπούσε στο άηγορευμένο αυτό μέρος.

Μήπως τόν βλέπετε σεις;

Άν τόν ανακαλύψετε μη τόν μαρτυρήσετε και τόν πιάσουν, τόν καϊμένο!